Irtonumero 1:50

SINISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja T. T. Karanko.

N:o 5 Helsingissä huhtikuun 22 p:nä 1938 7:s vuosik.

Mitkä ovat persoonallisuuden lähteet?

»Mikä on terveydenhoidon tärkein käsky?» Näin kysyi nuori rouva vanhalla lääketieteen professorilta. Kokenut tiedemies vastaisi täydellä vakaumuksella:

»Se on — huolellisuus vanhempiensa valinnassa».

»Monet ihmiset», jatkoi kuuluisa lääkäri selostustansa, »ovat näet jo syntymisestään asti niin sanoakseni 'väärin konstruoidut'. Sellaisten ihmisten sairastuessa ei lääketiede voi tarjota yhtä tehokasta apua kuin luonnostaan terveille ihmisille».

Niinpä voi esimerkiksi joku henkilö olla siillä tavalla »väärin konstruoitu», että hänen elimistönsä on tavallista suuremmassa määrässä keuhkotaudin tartunnalle altis. Antamalla hänelle hyvää ravintoa, riittävästi tuoretta ilmaa ja auringonpaistetta sekä suojelemalla häntä tartunnalta voidaan hänestä kyllä tehdä elin- ja työkykyinen ihminen, ehkäpä hyvä urheilijakin. Jos hän on sairastunut keuhkotautiin, niin voidaan ehkä hoitaa hänet taas kohtuullisen terveeksi ja työkykyiseksi. Mutta sellaista ihmistä, joka voisi aliravittuna ja vilustuneena seurustella keuhkotautipotilaiden kanssa saamatta heiltä tartuntaa, ei hänestä syntymisensä jälkeen voida enää tehdä. Siihen tarvitaan nimenomaan »huolellisuus vanhempien valinnassa».

Elokuvataiteen yhteydessä on tullut tavaksi puhua henkilöistä, joilla sanotaan olevan »jokin» eli »sex appeal». Henkilö, jolta tuo ominaisuus puuttuu, voidaan kyllä terveyden- ja kauneudenhoidon ja sopivan henkisen kasvatuksen avulla kehittää ihmiseksi, joka onnistuu hankkimaan itselleen hyvän elämäntoverin. Mutta millään keinoilla ei hänestä voida tehdä sellaista ihmistä, joka kulkee koko elämänsä tien vastustamatomana sydänten valloittajana. Tuo kadehdittavana pidetty ominaisuus on syntyperäinen. Se on muutamille »valituille» suotu lahja, ja nuo valitut usein piirtävät nimensä historian lehtiin — joko hyvässä tai huonossa mielessä. (Kleopatra, Katariina II, Pompadour, Don Juan, Rasputin j.n.e.).

Monta vuotta kestävän musiikkiopetuksen avulla voi melkein jokainen ihminen oppia nuoteista jotenkuten soittamaan jonkin Beethovenin sonaatin. Mutta millään opetuksella ei tavallisesta ihmisestä tehdä Mozartin kaltaista musiikkineroa, joka jo kuusivuotisena poikana pystyy muististaan heti toistamaan vain yhden kerran kuulemansa vaikean musiikkikappaleen sekä esittämään sen kaikkia kuuntelijoita ihastuttavalla tavalla. Ja yhtä vähän voidaan parhaimmallakaan ravinnolla ja parhaimmalla opetuksella kehittää tavallisesta ihmisestä Goethen tai Aleksis Kiven vertaista kirjailijaa.

Ihmisen persoonaisuudet, jotka ilmenevät hänen ruumiinsa elimien rakenteessa ja hänen henkisessä luonteessaan, määrää siis hänen syntyperänsä. Hänen syntymisensä jälkeen eivät mitkään ulkonaiset tekijät tai vaikutteet enää pysty niitä muuttamaan.

Sen sijaan ulkonaiset tekijät — kuten ravinto, asunto-olot, kasvatus y.m. — ratkaisevat, missä määrin nuo sinänsä kiinteät, perinnäiset tekijät pääsevät kehittymään ja niitä käytetään hyväksi.

Perinnäiset tekijät ovat siemeniin verrattavissa. Männyn siemenestä ei voi kasvaa muuta kuin mänty, eikä tammen siemenestä muuta kuin tammi. Eikä kummastakaan siemenestä voi kasvaa sen suurempaa puuta, kuin minkä siemenen alkuperäinen elinvoima antaa myöten, silloin kun se kasvaa mahdollisimman suopeissa olosuhteissa ja mahdollisimman hyvän hoidon alaisena.

Ulkonaiset suhteet ja varsinkin kasvatus ovat siis puutarhurin tehtävään verrattavissa. Niistä riippuu hyvien perusominaisuuksien edistäminen ja huonojen perusominaisuuksien aisoissa pitäminen. Toisin sanoin: Ihmisen perityt ominaisuudet ovat mahdollisuuksina kiinteät, mutta näiden mahdollisuuksien hyväksikäyttö riippuu ulkonaisista tekijöistä ja kasvatuksesta.

Luulisi tämän kaiken olevan niin yksinkertaisen ja selvän asian, että ehkä kysytään, kannattaako siitä ollenkaan kirjoittaa. Itse asiassa se on kuitenkin koko nykyaikamme maailmanpolitiikan peruskysymyksiä. Siinä näet piilee »vanhan» ja »uuden» poliittisen suunnan tärkein eroavaisuus. Näiden luonnon ja elämän lakien entistä täydellisempi oivaltaminen ja poliittisen käytännön muovaileminen niitä vastaavaksi on nimittäin osoittautunut asiaksi, jonka käytännölliset seuraukset ovat tärkeämmät kuin vaikkapa höyrytai sähkövoiman keksimisen ja ihmiskunnan palvelukseen ottamisen tulokset.

Koko n.s. »vanha suunta» — suurkapitalismista kommunismiin saakka — ei ole tätä oivaltanut. Se on erehtynyt olettamaan, että ulkonaisten olosuhteiden järjestäminen muka riittäisi kaikkien yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisemiseksi. Sentähden se onkin pysynyt »ohjelmissa», jotka kaikki tähtäävät juuri ulkonaisten olosuhteiden järjestämiseen mahdollisimman »edullisiksi» ja »tarkoituksenmukaisiksi». Epäilemättä on tätäkin tietä päästy huomattavasti eteenpäin, mutta ei riittävästi. On ilmestynyt yhä lisääntyvä sarja ongelmia, jotka eivät ole enää tätä vanhaa tietä ratkaistavissa, mutta jotka yhä kipeämmin vaatimalla vaativat ratkaisua. Näistä ongelmista mainittakoon työttömyyskysymys sekä kysymys persoonallisuusperiaatteen oikeuksiinsa saattamisesta. Vanha järjestelmä puhuu »henkilökohtaisesta vapaudesta», mutta tekee käytännössä ihmiset joko vaalikarjaksi (demokraattisissa maissa), taikka yhteiskunnallisen koneiston automaatteina toimiviksi osiksi (kommunistisissa maissa). Sentähden »vanha suunta» onkin ajanut maailman siihen umpikujaan, jossa se nyt on, ja josta se nyt alkaa löytää ulospääsynsä »uuden sunnan» avulla.

Ihminen on yhteiskunnallinen olento, ja »politiikka» merkitsee siis, oikein ymmärrettynä, »ihmisten yhteistoiminnan ylimpää johtoa». Politiikan kohteena on ihminen, ja sentähden politiikan tuleekin ehdottomasti toimia niiden luonnon ja elämän lakien pohjalla, jotka määräävät ihmisten ominaisuudet ja niiden hyväksikäyttämisen. »Vanha suunta» ei ole riittävässä määrässä oivaltanut näiden lakien olemusta, ja ennenkaikkea se ei ole toiminut niiden mukaisesti. »Uusi suunta» sen sijaan on politiikkansa ohjeeksi tehnyt noista elämän ja luonnon laeista seuraavat johtopäätökset käytäntöänsä varten:

1. Perinnäisiin perusominaisuuksiin, joilla on kansojen elämässä ratkaiseva merkitys, ei voida vaikuttaa toimenpiteillä, jotka kohdistuvat ihmisiin vasta heidän syntymisensä jälkeen, vaan ainoastaan noudattamalla »huolellisuutta vanhempien valinnassa». Tästä johtuu m.m. vaatimus rotuveren kohtuullisen puhtaana pitämisestä ja rotupuhtauden viljelemisestä. Tämän asian tärkeyden on muita kansoja aikaisemmin oivaltanut vain juutalaiskansa, joka sentähden on pysynyt verrattain nuorena ja elinvoimaisena silloin kun suuremmat ja voimakkaammat kansat ovat jo kauan sitten rotuverensä rappeutumiseen sortuneet, kuten esimerkiksi mahtava roomalaiskansa ynnä monet muut.

Tämä ei suinkaan ole mikään kysymys »rotuvihasta», eikä sen yleensä tarvitse olla minään tunnekysymyksenä. Niinpä esimerkiksi japanilaiset ovat nykyään saksalaisten liittolaisia, kun taas saksalaisten ja juutalaisten välit ovat huonot. Siitä huolimatta ovat saksalaisten ja japanilaisten väliset seka-avioliitot yhtä hyvin vältettävät kuin saksalaisten avioliitot juutalaisten kanssa, ja näin on asianlaita yhtä hyvin japanilaisten kuin saksalaistenkin rotupuhtauden viljelyn kannalta.

Tähän alaan kuuluu myöskin vaatimus niiden henkilöiden sterilisoimisesta, jotka ovat omiaan antamaan sellaisia ominaisuuksia perinnöksi jälkeläisilleen, jotka koituisivat näille kirouksekseen. (Alttius mielisairauksiin, taipuvaisuus raskaisiin rikoksiin y.m.)

2. Ihmisten johtamiseen tarvitaan aina valtuuksia. Oikeudenmukaisuus ja kohtuullisuus vaativat, että siltä, jolle annetaan valtuuksia, vaaditaan myöskin vastaavassa määrässä riskien ottamista ja vastuun kantamista. Riskien ottamiseen ovat sellaiset henkilöt pätevimmät, joilla on parhaimmat edellytykset kestää ne, siis sellaiset, joiden perinnäiset ominaisuudet ovat terveimmät ja lujimmat — varsinkin rehellisyyden, luotettavuuden ja siveyden suhteen. Sokea kilpailu aineellisista eduista ei ole sellaisten aineksien esillesaamiseksi oikea karsintakilpailumuoto. Nämä johtamista varten sopivimmat ainekset on määrätietoisesti esiin etsittävä, koeteltava ja johtotehtäviänsä varten koulutettava. Tämän n.s. »johtajaperiaatteensa» asettaa »uusi suunta» vanhan suunnan puoluetoiminnan tilalle.

Ollakseen aitona tulee kuitenkin tämän uuden toimintamuodon olla vielä suuremmassa määrässä kuin vanhan puoluetoiminnan asiana, johon koko kansa ottaa osaa. Ei suinkaan riitä, että jotkut henkilöt astuvat esille ja huutavat: »me olemme uudet johtajanne».

Vanha järjestelmä vaikuttaa kansaan pääasiassa vain »ylhäältä» ja siis yksipuolisesti, puoluelehdistönsä avulla, ja kansan oma osanotto politiikkaan rajoittuu tälloin muutamiin harvoihin vaalitilaisuuksiin. Kansallisen johtajiston esiin etsiminen, kokeileminen ja kouluttaminen on sen sijaan tehtävä, joka vaatii kansan laajojen rivien jokapäiväistä myötävaikutusta. Sentähden onkin tällainen kansallinen johtajisto paljon paremmassa kosketuksessa kansan sielun ja tahdon kanssa kuin mitkään demokraattiset kansanedustajat voivat olla, he kun tavallisesti ottavat varsinaiseen kansaan yhteyttä ainoastaan juuri vaalien edellä. Ja kun lisäksi kansallisen johtajiston muodostaa paljon suurempi henkilöryhmä kuin mikään parlamentti, niin on selvää, että tämä uusi poliittinen järjestelmä itse asiassa on enemmän ja paremmassa mielessä kansanvaltainen kuin konsanaan mikään puolueparlamentarismi.

3. Paitsi johtajiston kasvatukseen, kiinnittää »uusi suunta» entistä enemmän huomiota myöskin koko kansan poliittiseen kasvatukseen, niinkuin myöskin terveiden ja edullisten elämisen mahdollisuuksien luomiseen. Mutta tällöin se ei antaudu tuohon virheelliseen olettamukseen, että voitaisiin toteuttaa hyvinvointi ja onni vain järjestämällä ulkonaiset olosuhteet mahdollisimman »edullisiksi». Tässäkin asiassa se lähtee siitä tosiasiasta, että hyviä perusominaisuuksia voidaan aikaansaada ainoastaan rotupolitiikan avulla, kun taas kasvatukselliset toimenpiteet ja päiväpolitiikka eivät ulotu pitemmälle kuin parhaillaan elävän sukupolven ominaisuuksien kehittämiseen ja huolelliseen hoitoon ja hyväksikäyttämiseen.

Tässä on lyhyesti esitetty »uuden suunnan» politiikan luonnonticteellinen pohja. Tämä pohja on yleisinhimillinen, ja siis myöskin »kansainvälinen» eli kaikille kansoille yhteinen. Tälle pohjalle tulee sitten eri kansojen ja valtioiden kehittää omat, luonteenomaiset ulkonaiset järjestelymuotonsa, joita ei sovi sokeasti »jäljennellä» muualta. Mutta ei kannata edes ryhtyä uusien järjestelymuotojen tai »ohjelmien» luonnehtimiseen ja laatimiseen, ennenkuin tuo periaatteellinen pohja on kansassa riittävän kypsäksi viljelty ja kehitetty.

Siihen on taas syytä jokaisessa maassa viipymättä ryhtyä — niin meilläkin. Muuten jäämme auttamattomasti uuden suunnan maiden rinnalla takapajulle, niin aineellisesti kuin henkisestikin, yhtä varmasti kuin jokainen maa olisi tuomittu sortumaan, joka kieltäytyisi perehtymästä nykyajan tekniilliseen kehitykseen (rautatiet, lentokoneet, sähkövaio, radio, lääketiede j.n.e.), mikä niinikään on johtunut luonnonlakien entistä parem-

Marxilaisjohtajien pukinsorkka tuli esille, ja se oli hyvin ruma.

Rehellinen ja pätevä lääkäri pyrkii ennenkaikkea potilaansa täydelliseen parantamiseen ja määrää tarpeen vaatiessa, katkeriakin lääkkeitä, jotka eivät miellytä potilasta.

Huijarilääkärille sen sijaan potilas on vain välikappale rahojen ansaitsemiseksi. Hänen määräämänsä lääkkeet ovat etupäässä huumausaineita. Syrjäyttämällä väliaikaisesti pahimmat kivut hankkivat ne hänelle potilaan luottamuksen, mutta samalla ne pakottavat potilaan yhä uudelleen kääntymään hänen puoleensa.

Huijarilääkärit vihaavat rehellisiä lääkäreitä ja yrittävät kaikin tavoin mustata heitä, etteivät potilaat vaan antaisi luottamustansa rehellisille lääkäreille.

Aivan sama on asianlaita politiikankin alalla. Onhan poliitikko yhteiskunnalle samaa mitä lääkäri on potilaalle. Kumpaako laatua ovat sosialidemokraattiset työväenpoliitikot maassamme?

Siitä on "Suomen Sosialidemokraatti" hiljattain antanut meille erittäin selvän todistuksen.

Äskeisessä eduskuntapuheessaan kuvasi Saksan valtakunnanjohtaja Adolf Hitler runsain ja selvin numeroin kansallisen sosialismin viime viisivuotiskautena saavutettuja tuloksia. Olisihan ollut paikallaan, että työväen päälehti Suomessa olisi saattanut nämä viralliset numerot ainakin pääpiirteissään Suomenkin työväen tietoon. Sen sijaan lehti on *ainoastaan* pyrkinyt saattamaan ne epäilyksenalaisiksi. Se on etsimä:ä etsinyt niissä jotakin "kipeätä kohtaa", johon voisi iskeä. Ja tällöin se on — lainattuaan ensiksi *Lontoossa* ilmestyvästä *pankkiirilehdestä "The Banker" Saksaa* koskevia "tietoja" *) — tuosta Hitlerin esittämästä runsaasta aineistosta (joka kokonaisuudessaan täyttää 8 sanomalehtipalstaa) tavoittanut sen kohdan, jonka luuli olevan "kaikista kipeimmän". Tuo kohta on muka ollut löydettävissä hiilituotannon alalta. Saksan hiilituotanto oli vuonna 1932 104,7 miljoonaa tonnia ja vuonna 1937 se oli 184,5 miljoonaa tonnia. Lehti kysyy, minkätähden Hitler jätti mainitsematta, että se oli vuonna 1913 vielä isompi, nimittäin 190,1 miljoonaa tonnia?

Me kysymme puolestamme: minkätähden "Suomen Sosialidemokraatti" on jättänyt mainitsematta, *että vuonna 1913 Euroopan rikkain kivihiilialue — Ylä-Sleesia — oli Saksan hallussa?*

Mutta siitä huolimattakin — mitä nuo kolme numeroa *oikeastaan todistavat?* Ne todistavat, että

1. *satavuotisen kapitalistivallan aikana* oli Saksan hiilituotantoa vähitellen nostettu 190 miljoonaan tonniin.

2. *Kymmenvuotisen sosialidemokraattisen valtakauden aikana* se oli vähentynyt 104 miljoonaan tonniin, eli osapuilleen puoleen entisestä määrästään, ja

3. *viisivuotisen kansallissosialistisen vallan aikana* se on taas nostettu 184 miljoonaan tonniin, eli miltei ennalleen, siitä huolimatta, että Saksa on edelleenkin oliut Ylä-Sleesian aluetta vailla.

Vanha, vihattu *kapitalismikin* näkyy kelpaavan sosialidemokratian pomoille "valtiksi", kun *heidän omien aatetoveljiensä vararikko kansantalouden hoidossa on niin silminpistävä, ettei siitä saa ainoataakaan numeroa, joka kelpaisi uuden kilpailijan mustaamiseksi!*

Suomen työläiset! Nyt te oikein näette, kuinka vilpilliset teidän nykyiset johtajanne ovat. Teille huudetaan, että Saksassa muka "pakoitetaan" kansa ajattelemaan määrätyllä tavalla. Onko sekin väärin, että selvät numerot "pakottavat" myöntämään, että on tehty hyvää työtä? Meidän mielestämme on paljon kavalampaa, että teidän täkäläiset johtomiehenne pakottavat teidät luulemaan tilanteen olevan toisenlaisen kuin mitä se todellisuudessa on, *salaamalla teiltä totuuden* ja syöttämällä teille sen sijaan valheita ja herjauksia. Sopisihan työläistenkin saada edes *tutustua* siihen, mihin heidän nykyiset pomonsa *pelkäävät* heidän tutustuvan. *Johtopäätökset he voivat sitten tehdä itse.*

Mainittakoon tässä yhteydessä, että uudessa Saksassa on työttömyyden poistamiseksi käytetty keinoja, jotka ovat *täydellisessä ristiriidassa kapitalististen talousoppinciden uskonkappaleiden kanssa.* Jo vuosia sitten ennustivat nuo kapitalistiset "oppineet", että tästä "ehdottomasti" seuraisi muutamassa kuukaudessa täydellinen vararikko. Elävä elämä on näyttänyt, että tuloksena on päin vastoin ollut vaurastuminen, siitä huolimatta, että kapitalististen maiden kansainvälinen juutalaispääoma on tehnyt kaiken voitavansa estääkseen Saksan taloudellisen nousun.

Tämän miltei yleismaailmallisen vastarinnan huomioonottaen on tuo Saksan taloudellinen nousu ja sitkeä, jatkuva vaurastuminen yhä nopeammassa tahdissa niin ihmeellinen, että se pakottaa seuraavaan johtopäätökseen:

Elleivät muut maat — ja niiden joukossa Suomikin — nyt jo ryhdy ennakkoluulottomasti tutustumaan tämän nousun syvimpiin syihin sekä niihin uusiin menetelmiin, joihin Saksassa on turvauduttu, niin he ovat vaarassa ennen pitkää menettää ainakin taloudellisen itsenäisyytensä. Puoluepomojen pelko, että he menettäisivät paikkansa poliittisten lihapatojen ääressä, ei saa olla esteenä. Juuri tässä mielessä on ennen kaikkea muistettava, että kansamme kokonaisuuden etua on palveltava ennen yksityisetuja.

masta tuntemisesta ja hyväksi käyttämisestä.

Vanhan suunnan ihailijat kysyvät usein, ja tavallisesti harmissaan ja ivallisesti, eikö sitten voida vanhaa, rakasta tietä päästä samoihin tuloksiin? Se on yhtä mahdoton kuin esimerkiksi se, että hevosella voitaisiin kulkea yhtä nopeasti kuin lentokoneella. Jättämällä luonnonlait huomioonottamatta ei tietenkään voida päästä samoihin tuloksiin kuin niihin mukautumalla. Uuden suunnan maiden taloudellinen ja henkinen kukoistus on nyt vielä *vain alkuasteellaan*, ja meidän olisi pidettävä kiirettä, jos haluamme pysyä aikamme tasalla.

*) **On silminpistävää, kuinka yht'aikaisesti Lontoon pankkiirien tuttava, hra Ryti ja Lontoon pankkiirilehteen vetoava Suomen Sosialidemokraatti levittävät Saksaa koskevia harhatietoja.**

Avoin kirje pankinjohtaja Risto Rydille.

Herra Ryti!

Turun Yliopiston viime maaliskuun 26:na päivänä järjestämässä luentotilaisuudessa mainitsitte Saksan kansantulon vuonna 1929 olleen 75,9 miljaardia Saksanmarkkaa, mutta vuonna 1936 enää vain 62,6 miljaardia markkaa.

Kun esitelään ainoastaan nämä kaksi numeroa, niin niistä saa sen käsityksen, että Saksan talouselämä on arveluttavasti huonompaan päin menossa.

Mikäli Teidän esittämänne kaksi numeroa ovat oikeat, kuvastuu kuitenkin Saksan talouselämän *todellinen* kehitys seuraavassa numerosarjassa:

Vuosi	Saksan kansantulo miljaardia Rmk.	
1929	75,9	(Rydin numero)
1932	45,2	(Virallinen numero)
1933	46,6	(Virallinen numero)
1936	62,6	(Rydin numero)
1937	68,0	(Virallinen numero)

Siis: Kun *Teidän* edustamanne, vanha, liberalistinen taloudellinen ajatussuunta vielä hallitsi Saksaa, *väheni* Saksan kansantulo 30,7 miljaardilla Reichsmarkalla kolmessa vuodessa. Mutta kun sen jälkeen *uusi*, kansallissosialistinen ajatussuunta tuli Saksassa valtaan, on Saksan kansantulo yhä lisääntyvällä vauhdilla viidessä vuodessa *noussut* 22,8 miljaardilla Reichsmarkalla.

Kun te, herra Ryti, olette käyttäneet *englantilaisia* numeroita *saksalaisten* olojen valaisemiseksi, ja tämän yhteydessä m.m. väittäte elintason Saksassa alentuneen, niin sopii kiinnittää huomiota myöskin *ranskalaiselta* taholta esitettyihin numeroihin. Niinpä on Ranskan entinen pääministeri Flandin hiljattain pitämässään puheessa maininnut, että työtuntien kokonaislukumäärä Saksassa oli vuonna 1932 ainoastaan 8 miljaardia, mutta vuonna 1937 se oli noussut 16 miljaardiin. Tuntuu aivan uskomattomalta, että kaksinkertainen työ johtaisi elintason alenemiseen, sillä elintasohan luodaan juuri tekemällä työtä. Myöskin mainitsee Flandin, että vararikkojen lukumäärä Saksassa on samaan aikaan supistunut 27.000:sta 5.000:teen.

Kuten muistanette, herra Ryti, ovat n.s. klassillisen kansantaloustieteen korkeasti oppineet "auktoriteetit" vähä väliä ennustaneet Saksan talouselämän romahdusta.

Saksan talouselämä ei ole romahtanut, vaan romahtanut on klassillisen kansantaloustieteen oppirakennelma.

Eikä se ole paikattavissa sillä, että Suomen yleisölle syötetään harhaanjohtavia numerotietoja.

Te surette, herra Ryti, esitelmässänne mainitsemaanne seikkaa, että eri maiden tuotanto on kasvanut enemmän kuin kansainvälinen kauppa. Sehän on, kaiken järjen nimessä, päin vastoin *ilahduttava* ilmiö, sillä se todistaa, että kansat alkavat oppia ratkaisemaan tuotanto-ongelmiaan keinottelevasta ja korkoja kiskovasta kansainvälisestä juutalaispääomasta riippumatta. Niinhän on myös yksityisessä liike-elämässä: parempi on tulla omillansa toimeen kuin olla jonkun lainanantajan armosta riippuvainen.

Itse noille kansainvälisille rahajuutalaisille on tietenkin kansainvälinen kauppa hyvinkin kallisarvoinen, koska he saavat huomattavan osan tuloistaan nimenomaan sen rahoittamisesta. Hankkiessanne lainoja maallemme Te olette, kuten yleisesti tiedetään, päässyt sangen läheisiin suhteisiin noihin Lontoon, New Yorkin, y.m. finanssimiespiireihin. Teidän mielestänne ne ovat ehkä hyvin tarpeellisia tekijöitä maailman talouselämässä, ne kun muka "rahallaan panevat sen pyörät pyörimään". Oli joskus aika, jolloin Rooman paavin anekauppiaita pidettiin ihmiskunnalle yhtä "ehdottoman tarpeellisina".

Tietysti taloudellinen toiminta tarvitsee rahoitusta ja syntiset sielut tarvitsevat lohdutusta. Mutta juutalaisten ja heidän liittolaistensa, vapaamuurarien, käsissä oleva suurfinanssi on, ikävä kyllä, yhä enemmän kehittynyt keskiajan anekauppaa muistuttavaksi *saalistustoiminnaksi*. Se on samassa mielessä "ylivaltiollinen" kuin mitä paavinvalta silloin oli. Se harrastaa kansainvälisyyttä siitä yksinkertaisesta syystä, että kansallisesti voimakkaita valtioita on vaikeampi saalistaa.

Kuka väittää "rakastavansa kaikkia ihmisiä yhtä paljon" ei itse asiassa rakasta ketään muuta kuin omaa itseään. Sota on kansainväliselle lainapääomalle rauhaa mieluisampi niin pian kuin se tarjoaa sille suuremmat ansaitsemismahdollisuudet.

Olisi lapsellista uskoa, että esimerkiksi Lontoon Cityn finanssipiirit toimisivat muka Englannin etujen mukaisesti. Ne toimivat *omien etujensa* mukaisesti. Harrastamalla *kansallista* talouspolitiikkaa voitaisiin jo yksinomaan maatalouden alalla nostaa Englannin kansantulo noin 200 miljoonalla punnalla vuodessa, mutta saman politiikan seurauksena vähenisi Cityfinanssin vuosittain noin 50 miljoonalla punnalla.[1]) Englannin politiikan määrää kuitenkin City-finanssi. Englannin rahapolitiikkaa johdetaan tavalla, joka on maataloudelle ja teollisuudelle ja kansalle tuhoisa, mutta Cityn juutalais- finanssille edullinen.[2]) Osapuilleen sama on asian laita Ranskassa ja Yhdysvalloissa, jossa niinikään ylin vaikutusvalta on juutalaisten rahamiesten ja vapaamuurarien käsissä.

Säilyttääkseen politiikan ohjakset lujasti käsissään tulee rahavallan pitää sanomalehdistöä käsissään*) voidakseen hallita ja muovailla yleisen mielipiteen tarpeittensa mukaisesti,

[1]) Katso: Sir Oswald Mosley: "The Greater Britain", sivut 128—129.

[2]) Katso: Arthur Kitson: "The Bankers Conspiracy Which Started The World Crisis". Hera Kitson kutsuttiin vuonna 1919 Englannin teollisuuden asiantuntijana arvostelemaan Englannin hallituksen asettaman pankkikomitean maan rahapolitiikkaa koskevaa mietintöä. Lähemmin katso myös Siniristi v. 1935, n:o 8.

*) **On silminpistävää, kuinka yht'aikaisesti Lontoon pankkiirien tuttava, hra Ryti ja Lontoon pankkiirilehteen vetoava Suomen Sosialidemokraatti levittävät Saksaa koskevia harhatietoja.**

koska aikakautemme on "demokraattinen" ja kansat ovat pidettävät uskossa, että ne muka "itse" määräävät kohtalonsa. Rahavallan säilymisen ehdottomana edellytyksenä on, että finanssimiehiä pidetään tarpeellisina, aivan niinkuin paavinvallan säilymisen edellytyksenä oli, että anekauppiaita pidettiin tarpeellisina. Mutta todellisuudessa suurfinanssin miehet eivät itse tuota mitään. Ja heidän "viisautensa" lainojensa jakamisessa koituu pääasiassa vain heidän omaksi hyödykseen — siinäkin suhteessa he toimivat aivan samojen periaatteiden mukaan kuin aikoinaan anekauppiaatkin, joille rikkaat synnintekijät olivat paljon enemmän "anteeksiannon arvoiset" kuin köyhät.

Uusi Saksa on keksinyt keinoja luovan työn rahoittamiseksi turvautumatta kansainvälisen juutalaislainapääoman apuun. Se on keksinyt uuden, entisiä paremman luottomuodon: luottamus luovan työn tuloksiin. Se on uskaltanut käyttää vielä suoritettavan työn tulokset maksuvälineiden katteena, kun taas juutalaisfinanssi ei uskalla eikä halua luottaa muuhun kuin jo suoritetun työn aineellisiin tuloksiin luottonsa takuuna. Tätä tietä uusi Saksa, kaikista hirmuvaikeuksistaan ja suhteellisesta köyhyydestään huolimatta, on kokonaan voittanut työttömyytensä, mikä ei ole onnistunut paljon helpommissa ulkonaisissa olosuhteissa, mutta juutalaisten väärien talousoppien lumoissa oleville maille. Tätä tietä on aikaansaatu tuo valtava taloudellinen nousu, joka kuvastuu Adolf Hitlerin hänen hiljattain pitämässä suuressa eduskuntapuheessaan esittämässä numeroainehistossa, jota mitkään vääristelyt eivät ole pystyneet kumoamaan.

Tämä kaikki on todistuksena kansainvälisen juutalaisfinanssin tarpeettomuudesta ja liberalistisen, juutalaisen talousopin romahduksesta.

Lahjakkaana ja vielä verrattain nuorena miehenä pitäisi Teidän, herra Ryti, osata vapautua noista edellisen vuosisadan harhaopeista ja juutalais-vapaamuurarillis-finanssisyötävienne ihailemisesta. Muuten joudutte vastuunalaisessa asemassanne myötävaikuttamaan siihen, että maamme nykyisen, erittäin suopean huippusuhdanteen päätyttyä, yhtäkkiä huomaa joutuneensa täydellisesti kilpailukyvyttömään asemaan uuden suunnan maiden rinnalla. Eiriitä, että Te olette hyvin taitava ammattinne tuntija aikansa eläneen ja elävältä elämältä jo tuomionsa saaneen ajatustavan ja järjestelmän puitteissa. Olisi aika Teidänkin jo ottaa sormi suusta ja nähdä ja oivaltaa minne päin maailma on menossa. Se on kunnioitettavampi ehtävä, kuin harhaanjohtavien tietojen esittäminen.

P. S.

Siitä varalta, että Te todellakin olisitte jättänteet Hitlerin eduskuntapuheen lukematta, olemme postittaneet Teille siitä jäljennöksen, ja lähetämme myöskin sen suomennoksia runsaan määrän Turkuun, jotta Teidän kuuntelijanne saisivat tilaisuuden muodostaa itselleen oikean kuvan tosiasioista.

ADOLF HITLER: Viisi vuotta kansallissosialismia. Puhe Saksan valtiopäivillä helmik. 20 p:nä 1938. Hinta Smk 3:—.

Hitlerin puhe valtaantulonsa viisivuotispäivänä on ainutlaatuinen, historiallinen todistuskappale. Miltei mullistavana voidaan pitää jo siitä seikkaa, että suuren valtion päämies esittää valtiopäivien puhujakorokkeelta ja radion kaikkiin ilman suuntiin välittämänä totuudenmukaisen ja mitä seikkaperäisimmän selostuksen valtionsa tilasta, ulkopolitiikastaan ja jopa tulevaisuuden suunnitelmistaankin. "Demokraattisten" maiden juhlapuheet ja ohjelmajulistukset kutistuvat tuollaisen jättiläismäisen voimannäytteen rinnalla hyttysen surinaksi tai pahimmassa tapauksessa häikäilemättömäksi, petolliseksi sumutukseksi — sekä sisään- että ulospäin. Hitlerin maailmanhistoriallinen puhe, johon saamme nyt suomenkielisessä asussa tutustua, ei ole vain rehellisyyden, vaan samalla terveen järjen ja tosikansallisten vaistojen voitto.

Kaikkien suomalaisten olisi siihen tutustuttava. Saadaan Kustannus Oy. Vasaran konttorista, Helsinki, P. Robertinkatu 10, puhelin 35 874.

Vapaamuurareitten ja juutalaisten työpaja Itävallassa.

Itävalta on äkkiä hävinnyt Euroopan kartalta ja itsenäisten valtiointen joukosta ja sulautunut yhteen Saksan kanssa. Hitlerin valtakunta on tämän maailmanhistoriallisen ja suurpoliittisen tapauksen kautta kohonnut uudeksi entistä mahtavammaksi Suur-Saksan kansallisvaltioksi ja saanut noin 6½ miljoona Itävallan saksalaisen liittymisen kautta emämaahan merkittävän voimanlisän.

Olemme sanomalehdistä lukeneet, miten ensimmäisiä seurauksia tästä kansallisuusaatteen ja isänmaallisuuden suuresta voitosta on ollut juutalaisten poistaminen johtoasemista Itävallassa ja juutalaisvallan rajoitus tai lopettaminen sivistyselämän, virkojen, oikeudenhoidon, lääkärintoimen ja liike-elämän y.m. aloilla. Kun puhdistustoimenpiteet ovat ensiksi kohdistuneet juuri juutalaisuutta ja myös sen "oikeata käsivartta" vapaamuurariutta vastaan, lienee Siniristin lukijoille kiintoisaa kuulla juutalaisten ja vapaamuurareitten yhteispuuhailuista Itävallassa varsinkin maailmansodan jälkeen. Kun pistäydymme heidän yhteisiin työpajoihinsa, näemme nykyisten suurtapausten esihistoriallisen salaisen taustan, joka suomalaiselle yleisölle on ollut tuntematon.

Vapaamuurariuden varsinainen historia Itävallassa alkaa viime vuosisadan 60-luvun loppupuolelta, jolloin juutalaiset alkoivat perustaa looseja maahan. Juutalainen Lewis oli jo v. 1848 innokkaasti alkanut elvyttää vapaamuurariaatetta Itävalta-Unkarissa ja monien harhaotteitten jälkeen hänen onnistui vihdoin tarmokkuudellaan v. 1868 perustaa Budapestiin loosi nimeltä "Isänmaan yksimielisyys", josta tuli Unkarin äitiloosin tytärloosi. Samoihin aikoihin ilmestyi voimassaolevia lakeja kiertelemällä toinenkin loosi nimeltä "Humanitas", jota myös sanottiin "politikoimattomaksi yhdistykseksi". Näiden loosien oli määrä herättää Itävallan vapaamuurarius entisestä pitkästä horrostilastaan uudestaan henkiin.

Aktiivisesti hyökkääväksi loosiksi perustettiin v. 1874 kolmas loosi nimeltä "Tulevaisuus", jonka ensimmäiseksi tuolimestariksi valittiin eräs lontoolaisessa juutalaisloosissa "valonsaanut" Herman Beigel. Loosilla oli oma äänenkannattajakin "käsikirjoitus veljiä varten". Samana vuonna perustettiin Wienin uusi loosi "Sokrates", jolla myöskin oli nimenä "politikoimaton yksimielisten yhdistys". Sittemmin syntyi uusia looseja nopeassa tahdissa: "Tienraivaaja", "Edistys", "Schiller", "Ystävyys", "Sivistys", "Pestalozzi", "Tonavan yksimielisyys", "Uskollisuus", "Goethe", "Lessing" j.n.e.

Minkälaiselta veljien kaksinaiselämä näitten loosien jäseninä tuntui, siitä antaa eräs Breslauista kotoisin oleva vanha vapaamuurari ja juutalainen kauppias Oskar Erstling v. 1907 kiintoisan kuvauksen vpmlehdessä, jonka nimi on "Karkean kiven ääressä" (N:o 11). Juutalainen "veli" kertoo, että vaikka vapaamuurarius on Itävallassa ollut lain mukaan kielletty, niin hän voi kuitenkin totuudenmukaisesti väittää, että liike siitä huolimatta "poltikoimattomien yhdistysten" nimellä on työskennellyt valtion viranomaisten silmien alla 40 vuotta lakeja kierrellen ja vpmpukuja karttaen sekä Unkarin suurloosin turvin. Veli Glücksmann y.m. valittavat valtion viranomaisten vpmvastaista "härkäpäistä lyhytnäköisyyttä", mikä on aiheuttanut sen, että loosien toiminnan on ollut pakko muuttua maanalaiseksi toiminnaksi ja veljien on täynyt tuntea itsensä "orjiksi ja marttyyreiksi".

Vähän ennen maailmansodan puhkeamista perustettiin vielä kaksi uutta loosia "Totuus" ja "Yhdenvertaisuus", jotka työskentelivät samoissa merkeissä ja samassa hengessä kuin edellisetkin loosit ja esiintyivät ulospäin "hyvänteke-väisyyslaitoksina" sodan aikana. Suurelle yleisölle uskotelttiin, että loosittyöt Wienissä olivat muka seisauksissa koko sodan ajan "väärinkäsityksestä johtuneen poliisin antaman määräyksen johdosta". Mutta loosipöytäkirjan 27/2 1915 mukaan veli Gustav Wilczek tiedoittaa sen iloisen uutisen, että liittoneuvosto lausuu rajalooseille julki lämpimän kiitoksensa niitten erittäin merkityksellisestä toiminnasta". Ja sodan aikana tammikuussa 1916 saapui suurmestari, hovineuvos prof. Arpad v. Bokay Budapestista Wieniin kiihottamaan loositoimintaa vilkkaampaan vauhtiin "hedelmällisen tulevaisuuden valmistamiseksi". (Zirkel 46 s. 82). Suurenmoisten keskitysten ja juhlien jälkeen, joihin 500 veljeä oli osallistunut, suurmestari palasi takaisin Budapestiin ja kertoi suuriloosin liittoneuvoston istunnossa 7/2 1916, että "toivo Wienin loosien tarmokkaasta työstä on nyt toteutunut".

Ja työtä tehtiinkin todella Itävallassa maailmansodan aikana puhutun ja painetun sanan avulla vapaamuurariuden aatteiden hyväksi, värvättiin uusia jäseniä looseihin ja seurattiin radikaalisimpien unkarilaisten veljien aatteita, joita edellämainittu suurmestari Bokay oli Wieniin mukanaan tuonut ja joiden tarkoituksena oli vaikuttaa vapaamuurariuden avulla maailmansodan kulkuun juutalaisuuden hyväksi ja maailmanvallankumouksen aikaansaamiseksi sekä kristikunnan tappioksi — tämä kaikki "hyvänteke-väisyyden" varjolla, kuten sittemmin takavarikoidut vpmarkiston salaiset asiakirjat osottavat.

Itävallan looseissa alettiin tarmokkaasti ajaa myöskin pasifismin eli rauhanaatteen ja tasavallan asiaa keskellä sotaa ja valtionviranomaisista välittämättä. Olihan vapaamuurarius jo luonnostaankin monarkian vastainen ja onhan jokainen vapaamuurari kansainvälisen ohjelmansa mukaan synnynnäinen ja vannoutunut monarkian kukistaja.

(Jatkuu).

Miten Itävaltaa „sorretaan".

Koko maailman »mielipideteollisuus» (s.o. sanomalehdistö) on pitänyt suurta melua siitä, että Saksa on muka »valloittanut» Itävallan. Ihmiskunnan historia kertoo meille lukuisista »valloituksista», ja näillä on aina ollut yhteisenä piirteenä, että valloittaja on hankkinut itselleen taloudellisia etuja valloitetun kustannuksella. Tällaiset taloudelliset edut saavutetaan siten, että valloittaja ryhtyy »sortamaan» valloitettua, mikä merkitsee, että valloitetulta pakkoteinoin otetaan enemmän kuin mitä hänelle annetaan.

Minkälaisiin »sortotoimenpiteisiin» on nyt Saksa ryhtynyt uuden »alusmaansa» suhteen?

Ensiksikin on uuden Suur-Saksan hallitus myöntänyt 54.000.000 shillingiä Itävallan hädänalaisen maatalouden elvyttämiseksi. Tämän lisäksi on vanhan Saksan alueilla tuotettujen kali-lannoitusaineiden hinnat tulli-, rahti-, y.m. alennuksilla alennettu Itävallan alueella noin puoleen entisistä. Kaikki maatilojen pakkohuutokaupat on Itävallan alueella kielletty kesäkuun 30:een päivään saakka, ja on ryhdytty tarmokkaisiin toimenpiteisiin velkaantuneiden tilojen luotto-olojen järjestämiseksi siihen mennessä, tavalla, joka tekee pakkohuutokaupat tarpeettomiksi.

»Mutta totta kai vanhalla Saksalla on laskelmansa, minkätähden se näin menettelee», sanotaan ehkä. »Eivät kai tällaiset toimenpiteet johdu yksinomaan lähimmäisenrakkaudesta?»

Aivan oikein! Tietysti tällainen politiikka on vanhalle Saksalle loputta taloudellisestikin hyödyksi. M.m. seuraavista syistä:

Vanhasse Saksassa on esimerkiksi kivihiiltä enemmän kuin minkä se itse tarvitsee, mutta rautamalmia sielä on liian vähän. Itävallan alueella on taas kivihiilen puute, mutta rautamalmien runsaus. Koska hiili ja rauta ovat teollisen toiminnan peruspylväät, johtaa siis molempien näiden alueiden yhteenliittyminen hyvin edulliseen tasoitukseen.

Niinikään on vanhassa Saksassa rukiin ja perunoiden yljäämää, joista aineista Itävallan alueella on puutetta. Karjatalous- ja metsätaloustuotteiden suhteen on asian laita päin vastainen. Näilläkin varsin tärkeillä aloilla tapahtuu siis samanlainen tasoitus.

Hampurin kaupunki on vanhan Saksan »ovi maailman markkinoille» valtamerilikenteen alalla. Wienin kaupunki on samanlaisessa asemassa uuden Suur-Saksan ovena itäänpäin.

Rhein-joki on vanhan Saksan tärkein liikenneväylä lännessä, ja Donau-joki on Itävallan alueen tärkein liikenneväylä itäänpäin. Uudessa Suur-Saksassa toteutetaan nyt mitä suurimmalla tarmolla Rheinin ja Donaun yhdistämistä, Main-joen kautta. Näin syntyy valtava liikenneväylä, joka yhdistää Pohjoismeren Mustanmeren kanssa, ja joka suurimmalta osaltaan kulkee uuden Suur-Saksan alueella, jossa kaikkialla asuu saksalaisia. Tämän väylän valmiiksi rakentaminen on omiaan lopettamaan työttömyyden Itävallan alueella yhtä perusteellisesti kuin se on jo vanhassa Saksassa lopetettu.

Tietysti koituu siis vanhalle Saksallekin tästä suuria taloudellisia etuja, mutta niitä ei saavuteta »valloitetun» Itävallan kustannuksella, vaan ne koituvat myöskin Itävallalle suunnaukseksi.

Ja loppujen lopuksi koituu tästä kaikesta suurta hyötyä myös koko maailmankaupalle, sillä eihän tämän suuren valtaväylän välittämä liikenne pysähdy siihen, missä Rhein-joki siirtyy Hollannin alueelle, eikä siihen, missä Donau siirtyy Unkarin alueelle, vaan noista pisteistä se jatkuu maailman markkinoille.

Minkätähden sitten maailman sanomalehdistö on asettautunut tätä kehitystä vastaan, antamalla siitä poliittisesti väärän kuvan? Vastaus tähän kysymykseen on hyvin selvä ja yksinkertainen:

Juutalainen rahavalta ei saa olla tätä kehitystä »välittämäs-

Mistä johtuu Saksan taloudellinen nousu?

Aekeisessä eduskuntapuheessaan esitti Adolf Hitler ruhsaan numerosarjan, jossa kuvastui kolmannen valtakunnan taloudellisen elämän valtava nousu miltei kaikilla sen aloilla.

Varsinkin ne, jotka olivat ennustaneet tuon talouselämän "välttämätöntä" romahdusta, kysyvät nyt ihmetellen, mistä tuo nousu on johtunut ja minkälainen se "talouspolitiikka" on ollut, joka on johtanut noin yllättäviin tuloksiin.

Uuden suunnan tuntijalle kuulostaa tuo kysymys jotakuinkin yhtä oudolta, kuin jos joku olisi uskonpuhdistuksen aikoihin kysynyt: "Minkälaiset ovat Lutherin munkkivelvollisuuksia koskevan ohjesäännöt". Tietysti Saksan taloudellisella nousulla on syynsä. Mutta nuo syyt eivät ole sielt löydettävissä, mistä vanhan, liberalistisen talouselämän asiantuntijat niitä etsimällä etsivät. Uuden suunnan talouselämää ja "talouspolitiikkaa" kerta kaikkiaan ei voida mitata ja arvostella liberalistisen "kansantaloustieteen" mittapuilla, sillä siinä ovat vaikuttamassa erinäiset aivan uudet tekijät, joista "kansantaloustiede" ei tiedä yhtään mitään.

Eräs vanha "kansantaloustieteen" etevimpiä tuntijoita, professori Gustaf Cassel, uskalsi muutamia vuosia sitten kirjoittaa rohkeat sanansa "Mikään vanhasta oppirakennelmasta ei pidä enää paikkaansa". Näillä sanoilla hän ilmaisi tärkeän historiallisen totuuden, jonka uuden suunnan talousmiehet ovat esittäneet hieman toisella tavalla sanomalla, etteivät "klassillisen kansantaloustieteen" opinkappaleet edustakaan mitään ehdottomia luonnonlakeja, vaan että niissä kuvastuu ainoastaan määrätyn aikakauden olosuhteisiin soveltuva taloudellinen ajatustapa. 1800-luku on jo aikoja sitten päättynyt ja sen ajan olosuhteet eivät ole nyt enää olemassa. Sentähden Casselin täytyikin tulla tuohon hieman surumieliseen johtopäätökseensä.

Saksan suurimman päivälehden talousosaston toimittaja, Fritz Nonnenbruch, on yrittänyt teoksessaan "Die dynamische Wirtschaft" (dynaaminen talous) esittää jonkunlaisen kuvauksen uuden suunnan talouselämän olemuksesta. Tämä kirja antaa kyllä melko selvän vastauksen kysymykseen Saksan taloudellisen nousun syistä. Mutta se on äärettömän raskastajuinen, ja voidaan melkein sanoa, että sitä on miltei mahdoton ymmärtää oikein, ellei asianomainen ole ennen sen lukemista seikkaperäisesti perehtynyt uutta suuntaa selostavaan yleiseen kirjallisuuteen.

Siitä saa kuitenkin muun muassa selville erään seikan, joka jo sinänsä kuulostaa vielä liberalistisen ajattelun kahleissa olevalle lukijalle varsin oudolta, mutta johon tavallaan sisältyy juuri tuo nousun "salaisuus", josta pyritään selvyyteen. Vanhan, liberalistisen ajattelutavan mukaan ihmisten elämä on ehdottomasti määrättyjen "taloudellisten luonnonlakien" alainen, ja "talouspolitiikan" tehtävänä olisi näin ollen ainoastaan "järjestää" ihmisten toimintaa näitten lakien mukaisesti. Uusi maailmankatsomus taas uskoo itse ihmisessä piilevän eräitä voimia, joita voidaan "mobilisoida" noitten "luonnonlakien" voittamiseksi, jotakuinkin siihen tapaan kuin painolaki on voitu voittaa keksimällä lentokone. On toisin sanoen mahdollista itse talouselämään ulkopuolella saattaa liikkeelle voimia, jotka mullistavat talouselämän edellytyksiä ja olosuhteita. Tämä on lähinnä esimerkiksi höyryvoiman tai sähkövoiman keksimiseen ja käyttöönotto ottamiseen verrattavissa, vaan sillä erolla, että uusi voimanlähde on nyt löydetty ihmisestä.

Tätä taustaa vastaan voimme nyt paremmin ymmärtää mitä Nonnenbruch tarkoittaa, kun hän lausuu, että kansallissosialistisesti johdetussa maassa valtakunnan yleinen politiikka on talouspolitiikan ja talouselämän yläpuolella ja johtaa sitä, kun taas vanhan suunnan maissa asianlaita on päinvastainen. Itse asiassa onkin näin. Vanhan suunnan maissa lopullinen poliittinen päätösvalta ei suinkaan ole "näkyvien" poliitikkojen käsissä, vaan nämä ovat tavalla taikka toisella suurista taloudellisista "eturyhmistä" ja niiden — usein suurelle yleisölle näkymättömien eli "kulissientakaisten" — johtajien tahdosta riippuvaisia. Tärkeimmät ja mahtavimmat näistä "eturyhmistä" ovat suuret — enimmäkseen juutalaisten hallitsemat — kansainvälisellä luotolla keinottelevat rahamiesyhtymät, ja seuraavat järjestyksessä ovat erinäiset suurteollisuuden trustiutuneet ryhmät, joiden joukossa mainittakoon ennen kaikkea aseteollisuus, joka niinikään miltei kauttaaltaan on juutalaisten käsissä. Uuden suunnan maissa sitävastoin erikoiskasvatuksen saaneilla kansallis-poliittisilla johtajilla on lopullinen päätösvalta. Talouselämän johtajien täytyy tarpeen vaatiessa taipua heidän määräyksiinsä, joiden ratkaisevana mittapuuna ei ole minkään määrätyn taloudellisen yrityksen tai ryhmän yksityinen "kannattavaisuus" sinänsä, vaan koko kansakunnan yleinen hyvinvointi eli n.s. "kokonaisuuden etu".

Näitten kansallisten johtajien "talouspolitiikka" (käyttääksemme sanaa, joka ei oikeastaan ole tämän uuden ajattelun kanssa sopusoinnussa), on kaavoista ja "ohjelmista" sangen vapaa. Sellaiset käsitteet kuin "sosialisoiminen" taikka "yksityisyritteliäisyys" eivät heille merkitse mitään päämääriä, vaan käytetään harkinnan ja tarpeen mukaan keinoina suurempien päämäärien saavuttamiseksi. Niinpä yksityisyritteliäisyyttä toteutetaan missä vaan on mahdollista työilon ja työtarmon elvyttämiseksi, kun taas sosialisoimista käytetään hyväksi silloin kun ei hyvällä saada yksityisten voitonhimoa taipumaan kokonaisuuden edun vaatimuksiin. "Talouspulia" ei pyritä voittamaan siten, että valtio politiikallaan ensin tukee suurliikkeitä, joista sitten elpyminen "leviää" laajoille kansankerroksille, vaan katsotaan, että suurliikkeet voivat odottaa, mutta hätääkärsivät työttömät eivät sitä voi. Sentähden valtio ylläpitää jatkuvasti — tilanteesta riippuen suuremmassa tai pienemmässä laajuudessa — yleisiä töitä (kuten suuret autotietyöt, maanparannustyöt y.m.), joiden avulla tehdään entiset työttömät taas ostokykyisiksi ja tästä sitten elpyminen "leviää" ylöspäin myöskin suuryrityksille. Näiden valtion töiden rahoittamiseksi on keksitty aivan uusia menettelytapoja, joiden luonne ja rakenne näyttää olevan "klassillisen kansantaloustieteen" edustajille miltei mahdotonta oivaltaa, ne kun perustuvat määrättyyn optimistiseen, ihanteelliseen ja rohkeaan uskoon itse vielä suoritettavan työn tuloksien arvoon, jota tällöin käytetään maksuvälineiden "katteeksi". Käytäntö on kuitenkin jo runsaastikin todistanut tähän rohkeaan uskoon perustetut laskelmat oikeiksi, ja sentähden nuo ennustetut "romahdukset" ovatkin jääneet — ja jäävät edelleenkin tulematta.

Näin ollen on talouselämän ylin johto todellakin otettu pois "kapitalistien" käsistä ja siirretty uuden kansallisen johtajakunnan hoidettavaksi. Niinikään on marxilaisten unelma ylivallan ottamisesta ruumiillisen työn edustajien kokemattomiin käsiin ja entisien "sortajien" jälkeläisille "kostamisesta" tehty tyhjäksi. Mutta tie uuden kansallisen johtajakunnan korkeimmillekin paikoille pidetään, ainoastaan rehellisyydestä ja pätevyydestä riippuen, yhtä vapaasti auki kaikille, syntyperästä täysin riippumatta. Uudessa Saksassa tapaa usein julkisen elämän korkeimmilla johtopaikoilla entisiä työmiehiä, ja heidän lähimmäisinä apulaisinaan esimerkiksi entisiä aatelisia, korkeita upseereja taikka korkeakoulukasvatuksen saaneita asiantuntijoita.

Kaikki ne voimat, jotka ennen kuluivat hukkaan puolueiden välisissä taisteluissa ja eri kansanluokkien välisessä kamppailussa käytetään nyt uudessa Saksassa hyväksi hyödylliseen ja kansan hyvinvointia edistävään työhön. Kaikki sellaiset henkilöt, jotka luokka-ennakkoluulot, taloudelliset riippuvaisuus-suhteet, y.m. ennen estivät toimimasta paikoilla, joissa heidän todellinen pätevyytensä olisi voinut päästä oikeuksiinsa, johdetaan nyt vaikuttamaan siinä, missä he voivat tehdä mahdollisimman suuren hyödyn. Siinä — ja tuossa "uudessa uskossa", joka on siihen johtanut — piilee kin ennenkaikkea tuo "nousun salaisuus", jonka ymmärtäminen näkyy käyneen "taloustieteilijöille" ylivoimaiseksi. Kuvan täydentämiseksi mainittakoon vielä se todellisen vapauden ja turvallisuuden tunne, se työilo ja työtarmo, jotka tällaiset olosuhteet synnyttävät.

"Uusi maailmankatsomus", joka on kaiken tämän perusta, on kaikille kansoille ja mille pätevä. Ei ole syytä siinä peljätä "ulkomaisten esikuvien matkimista", se on päinvastoin aivan mallikelpoinen esikuva. Ulkonaiset järjestelymuodot sitävastoin ovat valittavat itsekunkin kansan omaa luonnetta vastaaviksi. Ne eivät ole mitään "vientitavaraa", ja niiden sokea jäljittteleminen voi olla vaarallinen, jopa kohtalokaskin, varsinkin jos siihen ryhdytään ennenkuin k.o. kansa on maailmankatsomuksellisesti kypsä ryhtymään niiden sovelluttamiseen. Sentähden onkin suurpiirteinen ja syvällinen kansallinen valistus- ja kasvatustyö suoritettava ennenkuin käydään järjestelymuotoihin käsiksi. Tätä olcellista seikkaa ei esimerkiksi edes IKL näytä riittävästi oivaltaneen, koska se mielestämme kiinnittää tutkimus- ja kasvatustyöhönsä aivan liian vähän huomiota valtaanpyrkimysharrastuksiinsa verraten. Ioitsisimme, jos tässä suhteessa tapahtuisi muutos, koska IKL kuitenkin väittää pyrkivänsä "uuteen suuntaan".

sä». Sen »apua» ei tarvita. Saksalaiset hoitavat asiansa itse. Tuo uusi taloudellinen kehitys ei kelpaa kansainväliselle koronkiskojille saalistuksen kohteeksi.

Sentähden maailman sanomalehdistö, joka useimmissa maissa on vielä juutalaisen rahavallan renkina (välittömästi tai välillisesti), voimiensa mukaan pyrkii mustaamaan saksalaisten ponnistuksia järjestää sisäiset asiansa omien etujensa mukaisiksi, ja kuvaamaan ne muka »väkivallaksi», »valloitukseksi», »diktatuuriksi» y.m., jota ne todellisuudessa eivät ole. On päin vastoin kysymys luonnollisesta ja hyödyllisestä kehityksestä, jota eivät edes juutalaisten levittämät valheet pysty enää eväämään.

Kaikista sortamiskeinoista on juikinen valhe pahin, sentähden, että ihmiset sen alaisuudessa kuvittelevat olevansa vapaita, vaikka he itse asiassa eivät sitä ole. Kaikkien muiden tulee siinä mielessä »matkia Saksan esikuvaa», että ne myöskin taistelevat itsensä tuosta kaikkein pahimmasta sorrosta irti ja siten pääsevät todellisen — taloudellisen hyvinvointiin. Ja todellisen vapauteen!

Tilatkaa ja levittäkää SINIRISTIÄ!

SINIRISTI

Julkaisija:
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1 vuosik.	....	30:—
1/2 „	....	18:—
1/4 „	....	10:—
Irtonum.	.....	1:50

Ilmestyy kerran kuukaudessa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy: